

—¿A on va, si's pot saber?—vaig dir-li posantme-li a la seva esquerra.

—Anem al Arrabal, a veure els *Tres toms*.

—Vinc.

I tot veient els *Tres toms*, o millor dit, tot no veient-los, vam enraonar formalment les nostres coletes, i quedaremtesos. Tot plegat alló no passava d'un compromís entre nosaltres, pero era igual: la Pepeta era meva i jo seu. Els guarnits cavalls dels traginers, al donar la darrera volta, van ser testimonis del nostre jurament.

Mica més mica menos, en el dia d'avui, ¿no s'arreglen aixís mateix aquests assumptes?

1832. Capsalera d'un romanso.

*
* *

La vigilia del dijous gras, al passar jo per davant de la botiga, la Pepeta va indicar-me per senyes que m'havía de dir una cosa.

—¿Qué vols?—vaig fer jo sorprés, acostatm'hi:—¿que no hi és ta mare?

—Ja ho sab tot; perxó t'hi cridat. Demá estás convidat a venir a menjar coca amb llardons.

—¿Es dir que ta mare?... Pero ¿quí li ha dit?

—No ho sé: les mares tot ho descubreixen. Ademés, tu ja ets conegut de casa i a ningú li *llamará* l'atenció que vinguis.

Aquell dijous gras, gras sobre tot per mi, que no cabía a la pell, va ser el primer dia que vaig passar el llindar de la botiga.

El pare de la Pepeta va fer el desentés, sa mare va tractar-me com a vehí i tot va a anar lo mateix que una seda. Aixó sí, animat per tan bona acullida, vaig arriscar-me a convidar-los a un ball de disfreses que's donava el diumenge següent a prop de casa, i degué ser tan persuasiva la meva eloqüència, que van acceptar el convit.

Segons a quin ball de disfreses, n'estic segur, no haurien volgut anarhi. ¡Ca!

Tothom sabia de sobra'ls escándols que s'hi donaven. Fins recordo que, parlant d'aixó, el pare de la Pepeta va dir uns versos d'un romanso que llavors estava en boga i que pintant la disolució de la gent que freqüentava certs balls, acabaven amb aquestes paraules:

A les frases d'etiqueta
ha substituït la joguina

amb que una máscara esbrina
de qualsevol la videta.

¡Passi!perque va amb careta,
amb la careta a la cara.

pero lo mal és que hi ha ara
testes de ferro com suara
que amb ses llengües de verí
diuen lo que ni's pot dí

amb la careta a la cara.

1830.

Un menestral.

¡Aixó era al any 30!... Resultat, que vam anar al ball i qu'en tota la nit, ella, que anava d'aldeana, i jo, vestit com pertocava al meu bras, no vam deixar de voltar-la ni d'apretar-nos les mans tan fort com van poguer.